

[Knud Hertling.]

mindretalsregering har haft at arbejde under. De grønlandske medlemmer af tinget — det gælder i hvert fald mig — kan ikke være fuldstændig ligeglade med, på hvilken måde statens indtægter inddrives. At vaske sine hænder og tænke: vi får jo nok alligevel de penge, vi har brug for i Grønland, uden at vi behøver at bekymre os for, hvilken del af den danske befolkning der skal bære disse udgifter — en sådan tankegang er forfejlet alene af den grund, at den er opportunistisk og ansvarsfraskrivende.

I min vurdering af regeringens forslag er jeg standset ved, at de tilsigter bevarelse af en social balance, som efter min opfattelse er forsvarlig. Jeg har tiltro til, at det tilsigtede kasseoverskud vil virke stabiliserende på arbejdsmarkedet, hvilket har stor betydning for hele samfundet, også det grønlandske. Størstedelen af mine vælgere er småkårsfolk, og det vil være naivt af mig at tro, at de vil godkende en politik, der i mindre grad tilgodeser en sund social balance.

Jeg har derfor i sinde under afstemningen at gå ind for visse af regeringens forslag — nemlig dem, som jeg efter en selvstændig vurdering mener er rimelige — medens jeg med hensyn til andre forslag afholder mig fra at stemme. Når jeg ikke afgiver stemme for disse forslags vedkommende, skyldes det blot, at jeg — ligesom nogle andre medlemmer af tinget, der er partimedlemmer — ikke har haft nogen mulighed for at gennemdrøfte dem, og jeg afgiver helst ikke stemme, når jeg ikke har fast grund under fødderne.

Det er således ikke af nogen kærlighed til regeringen, at jeg vil stemme for visse forslag. Det er ud fra ønsket om at styrke folkestyret, at give den siddende regering et pusterum, et pusterum, som jeg håber regeringen vil bruge til at løse de store samfundsopgaver, der ligger forude, herunder en sanering af skatte- og afgiftslovgivningen.

Det har været mig en stor skuffelse at læse i pressen, at regeringen for at imødekomme kravene om besparelser også har foreslået nedskæring af de grønlandske bevillinger, herunder bevillingerne til boligbyggeri, skole- og sundhedsvæsen. Al form

for nedskæring af grønlandske bevillinger kan i denne opbygningstid have overordentlig uheldige konsekvenser, især da hvis disse nedskæringer går ud over de tre områder, jeg lige har nævnt. Jeg beder regeringen forstå, at Grønlands igangværende udbygning er en absolut nødvendighed, hvis ikke Danmark skal miste anseelse både udadtil og indadtil. Jeg vil derfor i denne forbindelse takke den ærede ordfører for det radikale venstre for hans og partiets stillingtagen, deres positive stillingtagen, til investeringerne i Grønland, der som sagt er en ubetinget social nødvendighed.

Da jeg hørte om ovennævnte planer om nedskæring af bevillingerne til boligbyggeri, skole- og sundhedsvæsen, tog jeg kontakt med den højtærede minister for Grønland, og det er mig en glæde nu at konstatere, at nedskæringsplanerne for de tre nævnte områder er opgivet. Det er en trøst, men jeg vil gerne understrege, at enhver form for nedskæring af grønlandske bevillinger i den sidste ende kan komme vort samfund dyrt at stå. Derfor er det mit håb, at regeringen vil forstå alvoren bag denne tankegang.

Jeg vil endvidere ikke undlade at opfordre den høje regering til at være mere fordomsfri i sin politik i Grønland. En passende blanding af socialistisk og liberal politik i lighed med den, der føres her i landet, vil ikke være uvelkommen.

Westerby: Som det vil være det høje ting bekendt, er det ærede medlem hr. Diderichsen og undertegnede udtrådt af venstres folketingsgruppe i morges. Den direkte anledning til det var, at gruppen havde fordømt os, og at man havde taget skridt til en eksklusion. Det var den direkte anledning. Den virkelige grund er jo naturligvis den, at der er brydninger om de politiske synspunkter.

Disse brydninger om de politiske synspunkter er ikke noget nyt inden for venstre. De viste sig første gang i denne periode i 1955, da forhenværende finansminister Thorkil Kristensen stemte for en række lovforslag, der var fremsat af regeringen. Det skete senere, da der blev fremsat en såkaldt VK-erklæring den 4. oktober 1959, som gav anledning til, at forhenværende finansminister Thorkil Kristensen forlod venstre. I tiden derefter var der brydninger i partiet,